

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobkyně: **M. S.**, narozena X
bytem X,
zastoupena Mgr. Věrou Novákovou, advokátkou,
sídlem Vrchlického 802/46, 460 14 Liberec,

proti
žalovanému: **Český báňský úřad**,
sídlem Kozí 748/1, 110 00 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2020, č. j. SBS 09066/2020/ČBÚ-23,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2020, č. j. SBS 09066/2020/ČBÚ-23, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Obvodního báňského úřadu pro území kraje Ústeckého (dále jen „obvodní báňský úřad“) ze dne 13. 1. 2020, č. j. SBS 23264/2018/OBÚ-04/6. Tímto rozhodnutím obvodní báňský úřad shledal žalobkyni vinnou z přestupku podle § 40a odst. 1 písm. a) zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „horní zákon“), jehož se žalobkyně dopustila tím, že dne 30. 6. 2018 v ranních hodinách vědomě a úmyslně neoprávněně vnikla s dalšími účastníky akce „KLIMAKEMP 2018“ do důlního Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

díla – lomu Bílina, na rypadlo K 10000/K74 organizace Severočeské doly a. s., IČO: 49901982, kde je vykonávána obvodním báňským úřadem řádně povolená hornická činnost a kam je vstup zakázán. Za spáchání uvedeného přestupku obvodní báňský úřad podle § 40a odst. 3 písm. a) horního zákona a v souladu s § 35 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) uložil žalobkyni pokutu 13 000 Kč a současně jí uložil též povinnost uhradit náklady řízení 1 000 Kč. Žalobkyně se v žalobě zároveň domáhala toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí obvodního báňského úřadu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení. Žalobkyně v případě nerozhodnutí výše uvedeným způsobem alternativně navrhl, aby byl změněn výrok rozhodnutí obvodního báňského úřadu, kterým byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 13 000 Kč tak, že se od uložení správního trestu upouští.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítala, že došlo k zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím promlčecí doby. Uvedla, že přestupek byl spáchán dne 30. 6. 2018, obvodní báňský úřad neučinil oznámení o zahájení řízení, které by přerušilo běh promlčecí doby a jako první úkon v řízení vydal dne 14. 1. 2019 příkaz. Žalobkyně proti tomuto příkazu podala včasný odpor, čímž došlo k jeho zrušení. Podle žalobkyně má účinky standardního meritorního rozhodnutí, včetně přerušení běhu promlčecí doby, pouze příkaz, proti němuž nebyl podán odpor, a tím se stal pravomocným a vykonatelným. Žalobkyně upozornila na to, že aktuální právní úprava nepřevzala dřívější § 20 odst. 2 větu poslední zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, který stanovil, že je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu o uložení pokuty, přerušuje se běh doby jeho doručením. Podle žalobkyně není z příkazu č. j. SBS 23264/2018/OBÚ-04/1, patrný den jeho vypravení. Za předpokladu, že by tento byl shodný se dnem jeho vyhotovení, počala by tímto dnem vypravení plynout i nová, jednoletá promlčecí doba, která by uplynula ke dni 13. 1. 2020. Následně vydané rozhodnutí obvodního báňského úřadu nese datum vyhotovení 13. 1. 2020 a den vypravení rovněž nemá vyznačen, nicméně dne 14. 1. 2020 bylo doručeno do datové schránky zmocněnkyně žalobkyně. Z toho lze podle žalobkyně dovodit, že k vydání rozhodnutí došlo po uplynutí jednoleté promlčecí doby, a proto bylo nezbytné řízení zastavit podle § 86 odst. 1 písm. h) zákona o odpovědnosti za přestupky. Rozhodnutí žalovaného označila za zmatečné a nepřezkoumatelné, neboť žalovaný na několika místech opakoval právní odůvodnění správního orgánu, z něhož bez dalšího vysvětlení dovodil dva odlišné závěry, dle kterých nová jednoletá promlčecí lhůta počala běžet podáním odporu nebo doručením příkazu, přičemž na námitky žalobkyně stran nedodržení jednoleté lhůty od vydání příkazu nijak nereagoval. K závěru, podle něhož by jednoletá doba počala běžet doručením příkazu, žalobkyně namítala, že by se jednalo o nepřipustnou analogii rozšiřující podmínky promlčení v neprospěch obviněného, pokud přisuzuje příkazu z hlediska účinků přerušování běhu promlčecí doby zároveň povahu oznámení o zahájení řízení i rozhodnutí o uznání viny ve smyslu § 32 odst. 2 písm. a) a b) zákona o odpovědnosti za přestupky. Jakákoli

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

hmotněprávní analogie v neprospěch obviněné osoby je podle žalobkyně v oblasti trestního práva i v rovině správního trestání nepřipustná. Na podporu svého názoru, že příkaz, proti němuž byl podán odpor, nepřerušuje běh promlčecí doby, odkázala žalobkyně na komentář k zákonu o odpovědnosti za přestupky a na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 12. 2019, č. j. 20 A 4/2019-72.

3. V předmětné věci rozhodnutí o vině, které by mohlo mít účinky přerušení promlčení podle § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky, bylo dle žalobkyně učiněno až dne 13. 1. 2020, resp. 14. 1. 2020. Z uvedeného žalobkyně dovodila, že v jednoleté promlčecí době, která počala plynout dne 1. 7. 2018, nenastala žádná okolnost, jež by běh promlčecí doby přerušila nebo stavěla, a v dané věci tak ke dni 1. 7. 2019 zanikla odpovědnost za přestupek. Zároveň ani rozhodnutí o vině nebylo učiněno obvodním báňským úřadem v době jednoho roku od vydání příkazu, pokud bylo vydáno až dne 14. 1. 2020. Podle žalobkyně tak měl žalovaný řízení zastavit podle § 86 odst. 1 písm. h) zákona o odpovědnosti za přestupky.
4. Žalobkyně dále namítala, že shromážděné podklady neumožňovaly správnímu orgánu vydat ve věci meritorní rozhodnutí o uznání viny žalobkyně. Na jejich základě nebylo možné konstruovat jakýkoliv ucelený skutkový děj ve vztahu k žalobkyni jako obviněné osobě, ani řadu údajně přitěžujících okolností, spočívajících v jednání, kterého se měla žalobkyně na místě dopustit. Správní orgán měl k dispozici toliko kusé úřední záznamy o místě a čase zajištění obviněné a dále obecné podklady, z nichž nebylo možné činit jakékoliv závěry o jednání obviněné osoby, natož dovozovat ten nejvyšší možný stupeň společenské škodlivosti předmětného skutku. Ze shromážděných podkladů rovněž nevyplývá, že by jednání žalobkyně bylo mimořádně nebezpečné.
5. Žalobkyně považovala postup obvodního báňského úřadu za rozporný s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá, že úředním záznamem a oznámením o přestupku nelze ve správním řízení samostatně provádět dokazování, tyto slouží jen jako podklad k provádění dokazování. K tomuto odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017-49, ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016-30, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008- 115, a ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73. Podotkla, že správní orgán je povinen vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro své rozhodnutí, avšak ve správním řízení nebylo provedeno žádné dokazování, ani výslechem svědků či přehráním videozáznamu.
6. V řízení žalobkyně rovněž namítala porušení zásady *ne bis in idem*, neboť přestupek, ze kterého byla uznána vinnou, musel být spáchán v jednočinném souběhu s činem, za který již byla postižena. Závěr žalovaného, že přestupky žalobkyně byly spáchány ve vícečinném souběhu, neboť k nim došlo různými jednáními a k porušení rozdílných právních zájmů, nemá podle žalobkyně oporu v podkladech rozhodnutí. Měla za to, že jde o souběh jednočinný, jelikož v předchozí věci vedené Městským úřadem Litvínov byla pravomocně uznána vinnou, že dne 30. 6. 2018 v dopoledních hodinách v prostoru lomu Dolů Bílina v katastrálním území obce Libkovice nesplnila pokyn policisty tím, že vnikla do důlního Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

díla. V nyní projednávané věci byla uznána vinnou pro skutek spočívající v tom, že dne 30. 6. 2018 v dopoledních hodinách vědomě a úmyslně neoprávněně vnikla do důlního díla – lomu Bílina. Skutečnost, že se jedná o tentýž skutek, podle žalobkyně vyplývá i z pokynu policisty, na který odkázala. Za shodné považovala i následky projednávaných přestupků, neboť pokyn byl policií uložen kvůli blízkosti důlního díla, aby byly ochráněny životy a zdraví účastníků akce a majetek vlastníka dolu, a stejná ochrana hodnot vyplývá i z cedule zakazující vstup. Zásada zákazu dvojího trestání upravená v čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod nemůže být prolomena ani tím, že v případě naplnění znaků skutkových podstat více přestupků jedním jednáním je k jejich projednání příslušných více správních orgánů.

7. Dále žalobkyně uvedla, že již v průběhu řízení se hájila tím, že se na místě nacházela nikoli jako aktivistka, ale jako novinářka. Konstatovala, že novinářská profese je chráněna čl. 17 Listiny základních práv a svobod a má za to, že jakýkoliv postih novináře, který se na místě nacházel z důvodu výkonu své profese, by byl v rozporu s tímto ústavně zaručeným právem. Dodala, že motivací klimatického hnutí a natáčení reportáže byla dlouhodobá ochrana veřejného zájmu – konkrétně lidského života, zdraví, majetku, veřejných rozpočtů, životního prostředí a klimatu, neboť to vše prokazatelně a v masovém měřítku poškozují spalování hnědého uhlí, které se ve velkolomu Bílina těží.
8. Namítala, že pokud žalovaný deklaroval, že se nebude zabývat motivací žalobkyně, tedy námitkami co do legitimacy jejího počínání, nemohl tak dospět ke správnému závěru ohledně vyhodnocení materiálního znaku přestupku. Zopakovala, že na místě protestu se nacházela jako novinářka, a to jako zástupkyně média, které se klimatickým tématům a klimatickému hnutí jako jedno z mála v České republice věnuje soustavně a legitimita cílů přinést zprávu o klimatickém protestu se v tomto ohledu s legitimitou protestu samotného prolíná.
9. Uvedla, že žalovaným tvrzené ohrožení života a zdraví je nepodložené, neodůvodněné a neprokázané. A i kdyby bylo prokázáno, že jednáním kladeným jí za vinu ohrozila sama sebe, nemůže jí být taková okolnost jakkoli kladena k tíži, jelikož sebeohrožení či sebepoškození nelze v právním řádu České republiky sankcionovat. Žalobkyně jako novinářka aktivisty v průběhu jejich protestu pouze doprovázela a účastníci protestu byli jištěni lany a měli přílby. Za neprokázané považuje tvrzení, že se měla nacházet v nejvyšší části rypadla. Tuto skutečnost nedokládá ani odkazovaná reportáž, neboť žalobkyně uvedla, že se na ní podílela, nikoli, že natočila žalovaným zmiňované záběry. Rovněž ohrožení zaměstnanců dolu z provedeného dokazování nijak nevyplývá. K uváděné možnosti spuštění stroje v průběhu pobytu aktivistů na něm uvedla, že není zřejmé, jak by toto mohlo nastat v příčinné souvislosti s jejím jednáním a jak by to mohlo být přičítáno k její tíži a v řízení ani nebylo prokázáno, že by se o toto žalobkyně jakkoli pokoušela. Univerzální konstatování žalovaného, že při vniknutí nepovolaných osob na rypadlo nelze vyloučit žádný potenciálně nebezpečný následek, lze dle žalobkyně uvést u jakékoliv skutečnosti, nicméně správní orgány jsou oprávněny přičítat k tíži, jen skutkové okolnosti, které nastaly v příčinné souvislosti se zaviněným jednáním žalobkyně. Z hlediska Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

proporcionality to pak byl naopak klimatický protest, který se uskutečnil v zájmu ochrany života a zdraví, přičemž podle žalobkyně v žádném případě nebyl hrozícímu nebezpečí klimatické krize neadekvátní. Podotkla, že by se nejednalo o první případ, kdy by byl takový protest příslušnými orgány shledán legitimním, a že odmítavý postoj k pokračující těžbě hnědého uhlí je v souladu s cíli mezinárodních smluv, kterými je Česká republika vázána. Protestující se snažili upozornit na změny klimatu i s odkazem na ústavně zaručené právo na příznivé životní prostředí podle čl. 35 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, právo na svobodu projevu podle čl. 17 Listiny základních práv a svobod a právo na odpor podle čl. 23 Listiny základních práv a svobod. Závěrem dodala, že počínání účastníků protestu bylo legitimní, kdy naopak nevykazovalo potřebný stupeň společenské škodlivosti ve smyslu § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky.

10. Žalobkyně dále uvedla, že uložený trest na samé horní hranici zákonné sazby považuje za nepřiměřený a nedůvodný. V odvolání uvedla řadu okolností, které měl žalovaný hodnotit ve vztahu k povaze a závažnosti přestupku a co do polehčujících okolností. Správní orgán rovněž ve výši uložené sankce nijak nezhodnotil okolnost, že oproti vydanému příkazu nebyl prokázán znak organizované skupiny. Správní orgán prvního stupně výši uložené sankce snížil jen mírně, s odkazem na osobní, majetkové a výdělkové poměry žalobkyně, a žalovaný na tuto námitku nereagoval. Dle žalobkyně lze za přítěžující okolnost považovat předchozí postih za přestupek, jiné, žalovaným uvedené, přítěžující okolnosti nebyly prokázány a jsou založeny na nepodložených úvahách žalovaného. Konstatovala, že nespáchala nic, co by opravňovalo správní orgán k uložení trestu při horní hranici zákonné sazby. Dovodila, že dokumentovaný protest se svou povahou blížil podmínkám krajní nouze ve smyslu § 24 zákona o odpovědnosti za přestupky a samotné žalobkynino jednání pak přípustnému riziku dle § 27 zákona o odpovědnosti za přestupky. Dle názoru žalobkyně nemůže na základě výše uvedených okolností uložený správní trest obstát.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný ve svém vyjádření nejprve uvedl, že žalobní námitky jsou shodné s námitkami uplatněnými žalobkyní proti příkazu vydanému obvodním báňským úřadem i s námitkami uplatněnými v odvolání a odkázal na odůvodnění rozhodnutí obvodního báňského úřadu a na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.
12. K námitce zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím promlčení doby žalovaný nejprve shrnul právní úpravu týkající se promlčecí doby a uvedl, že příkaz, jenž je vydán jako první úkon ve věci podle § 90 odst. 1 a § 150 správního řádu, má dvojí povahu. Jednak představuje nepravomocné meritorní rozhodnutí a jednak supluje oznámení o zahájení řízení, neboť obsahuje veškeré náležitosti § 46 odst. 1 správního řádu. Z § 150 odst. 3 správního řádu podle žalovaného jednoznačně vyplývá, že podáním odporu se příkaz ruší, ale v řízení se ze zákona pokračuje. Poněvadž právní řád neumožňuje správnímu orgánu za této situace (znovu) zahájit správní řízení, zrušený příkaz nutně nahrazuje oznámení o zahájení řízení. Žalovaný proto trval na tom, že nová promlčecí doba počala běžet dnem 17. 1. 2019 a uplynula dnem 17. 1. 2020. K jejímu uplynutí však nedošlo, protože obvodní Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

báňský úřad vydal dne 13. 1. 2020 rozhodnutí č. j. SBS 23264/2018/OBÚ-04/6, které bylo žalobkyni doručeno dne 16. 1. 2020 (do datové schránky dodáno dne 14. 1. 2020). Žalovaný dále uvedl, že mu není zřejmé, z jakých údajů žalobkyně dovozuje, že žalovaný vycházel z neplatných právních předpisů, konkrétně ze zákona o přestupcích. Rovněž nesouhlasil s tvrzením žalobkyně, že se nevyjádřil k okolnosti, že rozhodnutí nebylo učiněno ani v jednoleté lhůtě od vydání příkazu, neboť úvaha k této námitce je rozvedena jak v rozhodnutí obvodního báňského úřadu na str. 11 a 12, tak i v rozhodnutí žalovaného na str. 2 a 3. Podle žalovaného tedy nedošlo k zániku odpovědnosti za přestupek v důsledku uplynutí promlčecí doby.

13. Za nedůvodnou označil žalovaný také námitku neprokázání přestupku, jelikož v rozhodnutí obvodního báňského úřadu je jasně specifikováno jednání žalobkyně a jsou zde uvedeny všechny skutečnosti týkající se předmětného skutku, jakož i následek tohoto jednání specifikovaný místem a časem. Konstatoval, že pro řízení o přestupku platí zásady správního uvážení a volného hodnocení důkazů, proto bylo na obvodním báňském úřadu, aby posoudil nutnost provedení dalších úkonů a zajištění dalších důkazů. Dle žalovaného bylo spáchání přestupku jednoznačně prokázáno a nebylo třeba provádět další důkazní kroky. Uvedl, že žalobkyně sama svoji vinu doznala a doložila rozhodnutí Městského úřadu v Litvínově. Obvodní báňský úřad disponoval usvědčujícími podklady obsaženými ve spise Policie ČR. Další dokazování nebylo dle žalovaného třeba, a to i s ohledem na zásadu hospodárnosti, která je vyjádřena v § 6 odst. 2 správního řádu. Podle žalovaného bylo žalobkyni prokázáno zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno, došlo k naplnění všech znaků skutkové podstaty přestupku a obvodní báňský úřad zjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobkyně. Žalobkyně si podle žalovaného protiřečí, když na jedné straně tvrdí, že jí spáchání přestupku nebylo prokázáno, přičemž na straně druhé uvádí, že se dostavila k ústnímu jednání, kde sama uvedla, že se akce zúčastnila, že v uvedeném místě a čase vnikla na důlní rypadlo a orgánům Policie doložila novinářský i studentský průkaz. Sama popisuje své jednání, které jednoznačně naplňuje skutkovou podstatu přestupku; svoje jednání nezpochybňuje, pouze se hájí svými pohnutkami. Žalovaný dále uvedl, že obě rozhodnutí správních orgánů tedy obsahují dostatečnou specifikaci skutku tak, aby nemohl být zaměněn s jiným. Konstatoval, že porušení právních předpisů žalobkyní je zcela evidentní a tudíž nezpochybnitelné. Právo obsadit rypadlo nemá ani aktivista ani novinář, který chce pořídit reportáž; zákon pro tyto osoby žádné výjimky nestanoví. Žalovaný označil za irelevantní tvrzení žalobkyně, že na základě shromážděných podkladů nebylo možné konstruovat ucelený skutkový děj, neboť ten byl popsán v žalobou napadeném rozhodnutí a prokázán spisovým materiálem.
14. K námitce porušení zásady *ne bis in idem* žalovaný uvedl, že pro správní řízení vedené z důvodu spáchání přestupku podle § 40a odst. 1 písm. a) horního zákona je zcela nepodstatné, zda a jakým způsobem byla žalobkyně potrestána Městským úřadem v Litvínově za spáchání jiného přestupku, neboť obvodní báňský úřad vedl správní řízení samostatně a nesouvisející s řízením, které vedl Městský úřad v Litvínově, navíc podle zcela Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jiného právního předpisu. Uvedl, že žalobkyně dle jeho názoru snaží pouze znepráhlednit okolnosti přestupku, který spáchal tím, že slučuje dvě různá přestupková jednání, kterých se účastníci akce „KLIMAKEMP 2018“ dopustili. Jedna část aktivistů, jejíž součástí byla i žalobkyně, obsadila v časných ranních hodinách rypadlo a druhá část aktivistů v průběhu ohlášeného protestního pochodu neoprávněně vnikla do prostoru lomu Bílina. Podle žalovaného výzva uvedená žalobkyní v žalobě směřovala vůči druhé části aktivistů, která se oddělila od protestního pochodu a vnikla do dobývacího prostoru až několik hodin poté, co žalobkyně společně s dalšími osobami obsadila rypadlo. Dle žalovaného je výzva uvedená v úředním záznamu Policie ČR č. j. KRPU/133134/PŘ-2018-041015 uvedena mylně, neboť z dalších skutečností v něm uvedených je zřejmé, že žalobkyně byla zadržena na místě se souřadnicemi 50°34'43,9'' N; 13°41'36,6'' E, tedy na místě, kde se dne 30. 6. 2018 nacházelo rypadlo, nikoliv na trase pochodu nebo v místech, do kterých se účastníci pochodu rozběhli a kde byli zadrženi Policií ČR. V tomto úředním záznamu je uvedený i čas jejího zadržení 19:45 hod., tedy čas, který od doby ukončení protestního pochodu i od zadržení posledních aktivistů, kteří do lomu vnikli nezávisle na skupině, která obsadila rypadlo a jejíž součástí byla i žalobkyně, dělilo několik hodin.

15. Žalovaný za nedůvodnou označil také námitku nenaplnění materiální stránky přestupku. Společenská nebezpečnost jednání žalobkyně spočívala v možnosti ohrožení života a zdraví nejen žalobkyně, ale i dalších přítomných aktivistů, jakož i zaměstnanců organizace Severočeské doly a. s., a v neposlední řadě rovněž ve vynuceném odstavení veškeré těžební technologie. K argumentaci žalobkyně, že se na místě nacházela jako novinářka, pročež její jednání podléhalo ochraně práva na svobodu projevu zaručeného čl. 17 Listiny základních práv a svobod, žalovaný uvedl, že odstavec 4 uvedeného článku připouští možnost zákonného omezení svobody projevu, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. V případě předmětného přestupku bylo právo na informace omezeno tím, že vstup do prostoru lomu Bílina byl na základě horního zákona zakázán. Jednáním žalobkyně podle žalovaného došlo rovněž k porušení právem chráněného zájmu na bezpečném a hospodárném dobývání výhradního ložiska, přičemž pojem bezpečné je třeba vztáhnout na bezpečnost a zdraví všech osob v zájmovém území vykonávané hornické činnosti, tedy včetně žalobkyně, která se v době před jejím zadržením nacházela na těžební technologii v hranicích vykonávané hornické činnosti, kam je vstup zakázán. Právo na svobodu projevu ani právo na příznivé životní prostředí však neopravňují žalobkyni bez jakýchkoli omezení a důsledků zasahovat do práv a svobod jiných osob, zejména v případě, kdy jsou tato realizována na základě řádného povolení vydaného na základě zákona, a ohrožovat přitom jiné ústavně a zákonem chráněné zájmy. Rovněž názor žalobkyně, že jednala v rámci ústavně zaručeného práva na odpor ve smyslu čl. 23 Listiny základních práv a svobod, žalovaný odmítl, neboť není zřejmé, jak by řádně povolené dobývání hnědého uhlí, které je plně v souladu se zákonem, mohlo odstraňovat demokratický řád lidských práv a základních svobod. Žalovaný rovněž nesouhlasil s tvrzením žalobkyně, že se jednalo o nenásilný otevřený protest, jelikož chování aktivistů

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

bylo prováděno skrytě, neohlášeně, žalobkyně a další aktivisté vnikli na rypadlo v časných ranních hodinách, bez předchozího ohlášení tohoto úmyslu, tedy tajně.

16. K námitce nepřiměřenosti trestu žalovaný uvedl, že žalobkyně opakuje stejné námitky, které již uplatnila v odvolání a které již byly vypořádány. Žalovaný ve svém rozhodnutí přihlédl k závažnosti přestupku, ke způsobu jeho spáchání, k následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán, přičemž neshledal důvody ke zmírnění uložené sankce. Rovněž se neztotožnil s názorem žalobkyně, že se její jednání blížilo podmínkám jednání v krajní nouzi, k čemuž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2016, č. j. 9 As 234/2016-27, a dodal, že hornická činnost v lomu Bílina je prováděna na základě správního povolení. Za nepřipadný označil odkaz žalobkyně na § 27 zákona o některých přestupcích upravující přípustné riziko, neboť dle žalovaného jednání žalobkyně znaky přípustného rizika nenaplnilo. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Posouzení věci soudem

17. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
18. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
19. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, kterou žalobkyně spatřovala v nesrozumitelnosti odůvodnění námitky týkající se zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím promlčecí doby. Soud uvádí, že vypořádání této námitky žalovaným je značně komplikované, ale při pečlivějším zkoumání textu, lze dospět k závěru, že žalovaný vyjádřil konzistentní názor, dle kterého podáním odporu došlo k obnovení běhu jednoleté promlčecí doby, která začala běžet doručením příkazu. Soud podotýká, že nová promlčecí doba počala běžet dnem vydání příkazu nikoliv jeho doručením, jak mylně uvádí žalovaný,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

což bude podrobněji rozvedeno dále v odůvodnění tohoto rozhodnutí. Nicméně tato skutečnost, neměla vliv na přezkoumatelnost rozhodnutí a námitka tedy není důvodná.

21. Dále se soud zabýval otázkou, zda došlo k zániku odpovědnosti žalobkyně uplynutím promlčecí doby.
22. Podle § 40a odst. 1 písm. a) horního zákona platí, že *„fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že neoprávněně vnikne do důlního díla nebo do území, ve kterém je vykonávána hornická činnost nebo činnost prováděná hornickým způsobem nebo do poddolovaného území, kam je vstup zakázán.“* Za tento přestupek se podle § 40a odst. 3 písm. a) téhož zákona uloží pokuta do výše 15 000 Kč.
23. Z § 29 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky vyplývá, že *„[o]dpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby.“* Podle § 30 téhož zákona *„[p]romlčecí doba činí a) 1 rok, nebo b) 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč.“*
24. Podle § 31 odst. 1 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že *„[p]romlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán.“* Z § 32 odst. 2 písm. b) téhož zákona přitom plyne, že *„[p]romlčecí doba se přerušuje vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.“*
25. Z § 86 odst. 1 písm. h) zákona o odpovědnosti za přestupky vyplývá, že *„[s]právní orgán usnesením zastaví řízení, jestliže odpovědnost za přestupek zanikla.“*
26. Ze správního spisu soud zjistil veškeré podstatné skutečnosti, které měly vliv na posouzení běhu promlčecí doby. Za počátek běhu promlčecí doby je v tomto případě podle § 31 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky považován den 1. 7. 2018, tedy den následující po dni, kdy byl spáchán přestupek (30. 6. 2018). Od tohoto dne započal běh jednoleté promlčecí doby, neboť se nejednalo o přestupek, za nějž je možné uložit pokutu ve výši alespoň 100 000 Kč. Konec této doby podle § 40 odst. 1 písm. b) správního řádu by bez dalšího připadl na 30. 6. 2019. Dne 14. 1. 2019 vyhotovil obvodní báňský úřad příkaz č. j. SBS 23264/2018/OBÚ-04/1. Z tiskového výstupu týkajícího se vypravení písemnosti založeného ve správním spisu je patrné, že k jeho vypravení (předání stejnopisu písemného vyhotovení k doručení) ovšem došlo dne 15. 1. 2019, tj. vydán ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu byl příkaz až dne 15. 1. 2019 (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010-134). Tímto dnem byla podle § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky přerušena promlčecí doba, jelikož se jednalo o rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným a došlo k jeho vypravení, tedy k vydání. Dnem 16. 1. 2019 tedy počala běžet nová promlčecí doba, jejíž konec připadl na 15. 1. 2020. Proti příkazu podala žalobkyně dne 22. 1. 2019 odpor. Obvodní báňský úřad ve věci Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodl rozhodnutím ze dne 13. 1. 2020, č. j. SBS 23264/2018/OBÚ-04/6, které bylo vypraveno dne 14. 1. 2020.

27. Z výše uvedeného je zřejmé, že konec nové promlčecí doby odvozené od vydání příkazu ze dne 15. 1. 2019 připadl na 15. 1. 2020. V průběhu této nové promlčecí doby vydal obvodní báňský úřad rozhodnutí ze dne 13. 1. 2020, jímž shledal žalobkyni opětovně vinnou, a to dne 14. 1. 2020, kdy je podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu odeslal zmocněnkyni žalobkyně elektronicky prostřednictvím datové schránky (vypraveno dne 14. 1. 2020). K vydání dalšího rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky, majícího za následek přerušení běhu promlčecí doby a počátek běhu doby nové, tak došlo před uplynutím jednoleté promlčecí doby.
28. Soud směrem k žalobkyni poznamenává, že její názor, že účinky standardního meritorního rozhodnutí, včetně přerušení běhu promlčecí doby, má pouze příkaz, proti němuž nebyl podán odpor, je mylný. Příkaz jako rozhodnutí o vině již svým vydáním má za následek přerušení běhu promlčecí doby, a to bez ohledu na to, zda následně dojde k jeho zrušení v důsledku podání odporu, či nikoli. Podání odporu totiž nic nemění na skutečnosti, že byl vydán příkaz jakožto rozhodnutí, kterým byl obviněný uznán vinným, a tudíž došlo k naplnění podmínek pro přerušení promlčecí doby podle § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2020, č. j. 4 As 250/2020-55, bod 18). Otázkou, zda vydáním příkazu, popř. jeho doručením, dochází k přerušení promlčecí doby ve smyslu § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, či nikoli, se podrobněji zabýval také Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ve svém rozsudku ze dne 28. 12. 2020, č. j. 61 A 9/2020-43. Soud dále zdůrazňuje, že odkaz žalobkyně na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 12. 2019, č. j. 20 A 4/2019-72, je zcela neopodstatněný, neboť v tomto rozsudku vůbec není obsažen závěr soudu o tom, že by příkaz, proti němuž nebyl podán odpor, nepřerušuje běh promlčecí doby.
29. Na tomto místě soud připouští, že argumentace žalovaného týkající se běhu lhůty pro vydání rozhodnutí není v žalobou napadeném rozhodnutí zcela konzistentní. Tato skutečnost dle soudu však neměla vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Podstatné je, že toto rozhodnutí bylo vydáno, jak je výše uvedeno, před uplynutím promlčecí doby.
30. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný svým postupem porušil zásadu *ne bis in idem*, neboť přestupek, ze kterého byla uznána vinnou, byl v jednočinném souběhu s činem, za který již byla postižena. Soud považuje za nutné nejprve zodpovědět otázku, zda v případě žalobkyně a jejího počínání na předmětných pozemcích se jednalo o vícečinný, nebo o jednočinný souběh přestupků. Soud se přiklání k závěru, že se jednalo o souběh vícečinný.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

31. Zásada *ne bis in idem*, tedy právo nebýt souzen nebo potrestán dvakrát za týž čin, je na ústavní úrovni upravena v čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Povinnost ctít uvedenou zásadu dále plyne z mezinárodních závazků České republiky, zejména z čl. 4 odst. 1 protokolu č. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), podle nějž *„nikdo nemůže být stíhán nebo potrestán v trestním řízení podléhajícím pravomoci téhož státu za trestný čin, za který již byl osvobozen nebo odsouzen konečným rozsudkem podle zákona a trestního řádu tohoto státu.“* Ačkoli uvedená ustanovení hovoří toliko o „trestním stíhání“ či „trestním řízení“, danou zásadu je nepochybně třeba vztáhnout i na řízení o přestupcích. Platnost zásady *ne bis in idem* i pro oblast správního trestání konstatoval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 16. 2. 2005, č. j. A 6/2003-44. Předpokladem jejího uplatnění je, aby se jednalo o stejný skutek, tj. aby byla dána totožnost skutku.
32. V projednávané věci byla žalobkyni uložena pokuta za přestupek podle § 40a odst. 1 písm. a) horního zákona, jehož se žalobkyně dopustila tím, že dne 30. 6. 2018 v ranních hodinách vědomě a úmyslně neoprávněně vnikla s dalšími účastníky akce „KLIMAKEMP 2018“ do důlního díla – lomu Bílina na rypadlo K 10000/K74, organizace Severočeské doly a. s., IČO: 49901982, kde je vykonávána hornická činnost a kam je vstup zakázán, kde setrvala do 19:45 hod., kdy byla zajištěna Policií České republiky z důvodu protiprávního jednání. Zmíněným vniknutím do důlního díla žalobkyně ohrozila veřejný zájem na hospodárném a bezpečném dobývání výhradních ložisek chráněných horním zákonem.
33. Příkazem Městského úřadu Litvínov ze dne 30. 8. 2018, č. j. MELT/50748/2018, byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 14 odst. 1 písm. d) zákona o právu shromažďovacím tím, že dne 30. 6. 2018 v dopoledních hodinách v prostoru lomu Bílina v katastrálním území obce Libkovice nesplnila pokyn policisty udělený na základě § 8 odst. 4 zákona o právu shromažďovacím sloužící k zajištění účelu shromáždění, čímž ohrozila zájmy směřující k odstranění rozporů při střetu různých práv a k ochraně veřejného pořádku, zdraví a majetku.
34. Přes časovou a místní souvislost mezi oběma shora uvedenými popisy jednání je z oznámení o přestupku ze dne 16. 7. 2018, č. j. KRPU-133134-10/PŘ-2018-041015, podle názoru soudu zřejmé, oba přestupky byly spáchány jak odlišným jednáním, tak s odlišným následkem. Zatímco přestupku podle § 40a odst. 1 písm. a) horního zákona se žalobkyně dopustila tím, že neoprávněně vnikla do důlního díla, přestupku podle § 14 odst. 1 písm. d) zákona o právu shromažďovacím se dopustila až následně v době, kdy se již nacházela v důlním díle a neuposlechla výzvu Policie České republiky, aby je opustila, což vyplývá ze souřadnic uvedených v odůvodnění pravomocného příkazu Městského úřadu Litvínov. Spácháním přestupku podle § 40a odst. 1 písm. a) horního zákona žalobkyně ohrozila veřejný zájem na hospodárném a bezpečném dobývání výhradních ložisek chráněných horním zákonem, zatímco spácháním přestupku podle § 14 odst. 1 písm. d) zákona o právu shromažďovacím ohrozila zájmy směřující k odstranění rozporů při střetu různých práv. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

a k ochraně veřejného pořádku, zdraví a majetku. Zjevně se tedy jednalo o odlišný následek protiprávního jednání, který je z hlediska odpovědnosti za přestupek rozhodný. Soud proto uzavírá, že se v tomto případě jedná o vícečinný souběh přestupků, tudíž nebyla porušena zásada *ne bis in idem* a námitka není důvodná.

35. Dále se soud zabýval námitkou neprokázání přestupku, neboť podle žalobkyně shromážděné podklady neumožňovaly vydat rozhodnutí o uznání viny. Při prokázání přestupku vycházel obvodní báňský úřad z oznámení o přestupku a z pravomocného příkazu Městského úřadu Litvínov ze dne 30. 8. 2018, č. j. MELT/50748/2018.
36. Z oznámení o přestupku plyne, že řízení o přestupku podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých přestupcích“) bylo vyčleněno k samostatnému řízení pod č. j. KRPU-142628/PŘ-2018-041015. O tomto přestupku rozhodlo Město Litvínov, Komise pro projednávání přestupků usnesením o zastavení ze dne 17. 10. 2018, č. j. OKT/599/2018/WEL. Na základě shodného oznámení Policie České republiky rozhodl Městský úřad Litvínov pravomocným příkazem ze dne 30. 8. 2018, č. j. MELT/50748/2018, kterým uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku dle § 14 odst. 1 písm. d) zákona o právu shromažďovacím. Podkladem pro jeho rozhodnutí bylo stejné oznámení o přestupku jako v předmětném řízení. Toto vyplývá ze samotného příkazu, kde je uvedeno shodné datum, místo i čas spáchání přestupku. Za stěžejní podklad považuje soud pravomocný příkaz, ze kterého je prokázáno, že žalobkyně se v daném čase nacházela v místě spáchání přestupku, přičemž v řízení vedeném Městským úřadem Litvínov nijak nezpochybnila skutečnost, že by to byla ona, když proti tomuto příkazu nepodala odpor. Na základě těchto podkladů lze podle názoru soudu učinit závěr, že spáchání přestupku žalobkyní bylo prokázáno. Skutečnost, že se žalobkyně předmětného jednání dopustila, potvrdila i ona sama, když u ústního jednání odpověděla kladně na otázku, zda vnikla do prostoru lomu Bílina na rypadlo K 10000/K74, a v odvolání proti rozhodnutí obvodního báňského úřadu i v žalobě opakovaně uvedla, že se namísto spáchání přestupku nacházela jako novinářka a aktivisty v průběhu jejich protestu doprovázela. Soud námitku neprokázání přestupku považuje za účelovou, když na straně jedné žalobkyně argumentuje tím, že došlo k porušení zásady *ne bis in idem*, když se tohoto přestupku měla dopustit v jednočinném souběhu s přestupkem, z jehož spáchání byla pravomocně uznána vinnou a k němuž došlo v prostoru důlního díla, a na straně druhé tvrdí, že se přestupku projednávaného v tomto správním řízení spočívajícího v neoprávněném vniknutí do důlního díla nedopustila.
37. Dále se soud zabýval námitkou žalobkyně, že účasti na předmětném protestu nebyl naplněn materiální znak přestupku podle § 40a odst. 1 písm. a) horního zákona. Z tohoto ustanovení plyne, že *„fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že neoprávněně vnikne do důlního díla nebo do území, ve kterém je vykonávána hornická činnost nebo činnost prováděná hornickým způsobem nebo do poddolovaného území, kam je vstup zakázán.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

38. K dané problematice se nejednou vyjádřil Nejvyšší správní soud, který uvedl, že trestnost přestupků se řídí obdobnými principy a pravidly, jakými se dosud řídila trestnost trestných činů, a proto pro trestnost jednání, které naplňuje formální znaky přestupku, musí být naplněna i materiální stránka přestupku. Za přestupek je považováno takové zaviněné jednání fyzických osob, které naplňuje formální znaky stanovené v zákoně a zároveň porušuje či ohrožuje zájem společnosti byť i v nepatrné míře. Lze vycházet z předpokladu, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Tento předpoklad by však nenastal za situace, kdy se k jednání, které naplnilo formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. V takovém případě by nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku, a jednání by tak nemohlo být za přestupek označeno (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, či ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52).
39. S ohledem na práve uvedené jsou správní orgány povinny zkoumat, zda určité jednání lze označit za přestupek, a zda tedy došlo k naplnění nejen formálního, nýbrž i materiálního znaku přestupku. Za přestupek je považováno zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti, přičemž práve v porušení nebo ohrožení společnosti lze spatřovat materiální stránku přestupku. Žalobkyně zpochybňovala existenci materiální stránky přestupku s poukazem na to, že se na místě nacházela jako novinářka a legitimita cílů přinést zprávu o klimatickém protestu se s legitimitou protestu samotného prolíná. Žalobkyně svým jednáním naplnila skutkovou podstatu vytýkaného přestupku ve všech jeho znacích, přičemž nebyly přítomny významné okolnosti, které by vyloučily, aby byl jejím jednáním porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. Významnou okolností nemůže být žalobkyní uváděná skutečnost, že na místě protestu se nacházela pouze jako novinářka, neboť novinářská činnost, jež je do jisté míry chráněna i svobodou projevu zakotvenou v článku 17 Listiny základních práv a svobod výkon, neopravňuje novináře k porušování platných právních předpisů, resp. nezpůsobuje automaticky nenaplnění materiální stránky přestupku.
40. Na základě výše uvedeného soud shledal, že v nyní posuzovaném případě nebyly zjištěny zvláštní okolnosti natolik snižující nebezpečnost přestupkového jednání, že by materiální znak přestupku zcela vymizel. Soud naopak konstatuje, že materiální znak přestupku byl žalobkyní naplněn bez pochybností, neboť žalobkyně vnikl do prostoru důlního díla, čímž ohrozila veřejný zájem na hospodárném a bezpečném dobývání výhradních ložisek chráněných horním zákonem a zároveň též zájem na ochraně života a zdraví osob. Předmětná námitka tak není důvodná.
41. K poukazu žalobkyně, že se v důlním prostoru nacházela jako novinář pracující na reportáži, soud konstatuje, že se ztotožnil se závěry žalovaného. V čl. 17 odst. 4 Listiny Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

základních práv a svobod je uvedeno, že svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. V daném případě byl vstup do důlního díla omezen zákonem, a to právě z důvodu ochrany práv druhých (právo vykonávat legálně povolenou důlní činnost) a zejména z důvodu ochrany zdraví samotných nepovolaných osob, které by mohly v prostoru důlního díla být obětí úrazu. Skutečnost, že žalobkyně je novinář tedy dle soudu nic nemění na skutečnosti, že se přestupku, kterým byla shledána vinnou, dopustila. Současně v této skutečnosti dle soudu nelze shledávat skutečnost, která by vylučovala protiprávnost jeho jednání.

42. K poukazu na právo na odpor zakotvené v článku 23 Listiny základních práv a svobod soud uvádí, že v tomto ustanovení je uvedeno, že občané mají právo postavit se na odpor proti každému, kdo by odstraňoval demokratický řád lidských práv a základních svobod, založený Listinou základních práv a svobod, jestliže činnost ústavních orgánů a účinné použití zákonných prostředků jsou znemožněny. Žalobkyně se v daném případě nestavěla na odpor žádné osobě či síle, která by se snažila odstraňovat demokratický řád lidských práv a základních svobod. Poukaz na toto ustanovení ze strany žalobkyně je tak zcela nepřípadný.
43. K poukazu žalobkyně na krajní nouzi soud uvádí následující. V § 24 zákona o odpovědnosti za přestupky je uvedeno, že čin jinak trestný jako přestupek není přestupkem, jestliže jím někdo odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem. Toto ustanovení není dle soudu na jednání, jehož se žalobkyně dopustila aplikovatelné, neboť žalobkyně svým jednáním, kterým se dopustila přestupku, neodvracela žádné nebezpečí hrozící chráněnému zájmu. Protest žalobkyně sice měl upozornit na poškozování životního prostředí související s těžbou hnědého uhlí, ovšem její protest neměl potenciál toto ohrožení jakkoli odvrátit.
44. Ve vztahu k poukazu na institut přípustného rizika soud uvádí následující. V § 27 zákona o odpovědnosti za přestupky je uvedeno, že čin jinak trestný jako přestupek není přestupkem, jestliže někdo v souladu s dosaženým stavem poznání a informacemi, které měl k dispozici v době svého rozhodování o dalším postupu, vykonává v rámci svého zaměstnání, povolání, postavení nebo funkce nebo v rámci svého předmětu činnosti společensky prospěšnou činnost, jíž ohrozí nebo poruší zájem chráněný zákonem, nelze-li společensky prospěšného výsledku dosáhnout jinak. Jako protestující se tedy žalobkyně tohoto institutu nemohla dovolávat, neboť tento se vztahuje k činnosti profesionálů v rámci výkonu jejich profese. Pokud by se měl odkaz na toto ustanovení vztáhnout k činnosti žalobkyně jako novináře, soud konstatuje, že na jednání žalobkyně toto ustanovení nelze vztáhnout, neboť o předmětném protestu bylo možno informovat i aniž by se žalobkyně dopustila předmětného přestupku.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

45. Dále se soud zabýval námitkou žalobkyně týkající se nepřiměřenosti a neodůvodněnosti uloženého trestu.
46. Předně soud uvádí, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje v souladu se zásadou jednotnosti správního řízení jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65), přičemž účelem řízení před odvolacím správním orgánem je napravovat případná pochybení správního orgánu prvního stupně. Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29, nebo ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47).
47. Řádné odůvodnění ukládaného trestu v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Ustanovení § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky obsahuje výčet hledisek, ke kterým je správní orgán povinen přihlédnout při stanovení druhu a výměry správního trestu. Správní orgán je povinen se při svých úvahách o konkrétní výši ukládaného trestu těmito hledisky zabývat a srozumitelně a jednoznačně formulovat logické kroky, které jej ke stanovení konkrétní výše toho kterého trestu vedly tak, aby odůvodnění jeho výše bylo následně soudem přezkoumatelné. Správní orgán je tak povinen se při ukládání trestu zabývat podrobně všemi hledisky, které zákon předpokládá, přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl, a uvést, jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši ukládaného trestu. Výše uloženého trestu tak musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková jeho výše odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 – 52, nebo ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016 – 23).
48. Obvodní báňský úřad se druhem a výměrou správního trestu zabýval na str. 5 prvostupňového rozhodnutí, kde vyhodnotil povahu a závažnost jednání žalobkyně jako vysoce společensky nebezpečné, neboť žalobkyně neoprávněným způsobem nevnikla pouze do prostoru lomu Bílina, ale přímo na těžební technologii (rypadlo K 10000/K74), čímž bezprostředně ohrozila zdraví a život sebe, ostatních aktivistů a osádky této těžební technologie. Následkem vniknutí žalobkyně a dalších aktivistů na těžební technologii musela být tato technologie z důvodu ochrany života a zdraví aktivistů a zaměstnanců dolu odstavena mimo provoz, čímž došlo k zasažení zájmu ochrany hospodárného a bezpečného využívání ložisek nerostných surovin v maximální možné intenzitě, neboť byl ohrožen život a zdraví uvedených osob. Dále se v prvostupňovém rozhodnutí vyjádřil k existenci polehčujících a přitěžujících okolností a jejich dopadu na výši správního trestu, kdy neshledal žádnou polehčující okolnost a jako přitěžující okolnost reflektoval opakované spáchání přestupku žalobkyní. Konkrétně na str. 12 svého rozhodnutí uvedl: „Z pohledu přitěžujících okolností OBÚ konstatuje, že s odkazem na ustanovení § 40 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb. obviněná spáchala přestupek opakovaně, když je OBÚ ze spisových Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

materiálů, které má k dispozici (spis č. j. 26979/2017/OBÚ-04) známo, že obviněná stejný přestupek spáchala dne 24. 6. 2017 v rámci akce KLIMAKEMP 2017. Za tento přestupek jí byla z důvodů, uvedených v příkazu, vydaném OBÚ dne 23. 8. 2017 pod č. j. SBS 26979/2017/OBÚ-04/1, udělena nejnižší možná sankce, tedy napomenutí, a zároveň v něm byla poučena, že pokud by se v budoucnu dopustila uvedeného protiprávního jednání, hrozí jí dle ust. § 40a odst. 3 písm. a) horního zákona pokuta ve výši 15 000,- Kč. Výše uvedený příkaz je pravomocný. Z opakování přestupku obviněnou je zřejmé, že správní trest napomenutí, uložený příkazem č. j. SBS 26979/2017/OBÚ-04/1, nesplnil svůj účel, tedy odrazení obviněné od opakování deliktního jednání.“ Obvodní báňský úřad rovněž přihlédl k tvrzeným majetkovým poměrům žalobkyně. K výši uloženého trestu se žalovaný vyjádřil na str. 9 žalobou napadeného rozhodnutí, kdy uvedl, že „na určení výše uložené sankce mělo významný vliv hodnocení povahy a závažnosti přestupku. Odvolací orgán neshledal důvody, pro které by měla být odvolatelce výše pokuty snížena, protože (s ohledem na prokázané skutečnosti) povahu a závažnost přestupku hodnotí jako vysoce společensky nebezpečnou. Odvolací orgán přihlédl k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán; přitom neshledal důvod pro postup podle § 90 odstavců 1 až 4 správního řádu.“

49. Je tudíž zřejmé, že se žalovaný i správní orgán prvního stupně výši uloženého správního trestu ve svých rozhodnutích dostatečně zabývali, když uvedli, že povahu a závažnost přestupku považovali za vysoce společensky nebezpečnou a rovněž zkoumali i přítěžující a polehčující okolnosti. Úvahu o výši správního trestu považuje soud za dostatečnou a učiněnou v rámci zákonných mezí správního uvážení. Tuto námitku tudíž neshledal soud důvodnou.
50. Soud rovněž neshledal důvod pro moderaci trestu, neboť uložená sankce byla uložena v rámci zákonného rozmezí a nebyla dle soudu s ohledem na přítěžující okolnosti vymezené ve správních rozhodnutích uložena ve zcela nepřiměřené výši.
51. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
52. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 14. února 2022

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)